

РЕШЕНИЕ

№ 6549

гр. София, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 10.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7562** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 4 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя /ЗГВРСНР/ вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на А. В. В. с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] и съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 1, срещу Разпореждане № 4505-40-184 от 13.07.2023 г., издадено от директора на Фонд ГВРС. В жалбата се изтъкват доводи за незаконосъобразност на процесното разпореждане поради нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно прилагане на материалния закон. Моли атакуваното разпореждане да бъде отменено в частта, с която е определен размерът на отпуснатото гарантирано вземане. Излага подробни съображения в писмени бележки.
Ответникът, директорът на Фонд ГВРС, чрез процесуалния си представител юрк. Н. О., моли жалбата да бъде отхвърлена и претендира юрисконсултско възнаграждение.
Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа страна следното:
С Решение № 544 от 24.04.2023 г. по описа на Софийски градски съд /СГС/, VI-то търговско отделение, 23-ти състав е открито производство по несъстоятелност на „Бранд Куодърджи България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК].
На 26.05.2023 г. жалбоподателят е подал в срок заявление-декларация за отпускане на гарантирано вземане до директора на териториалното поделение на Националния

осигурителен институт /ТП на НОИ/, с което е поискал отпускане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, като е декларирал, че е полагал труд като „Специалист обслужване на клиенти/Техник продукция“ в „Бранд Куодърджи България“ ЕАД, с начална дата на трудовото правоотношение 18.08.2015 г., което е било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда /КТ/ със Заповед № 200/30.01.2023 г. с неспазен срок за предизвестие от 2 месеца към 31.03.2023 г., видно от връченото на служителя Предизвестие № 2-2/30.01.2023 г.

С Разпореждане № 4505-40-184 от 13.07.2023 г., издадено от директора на фонд ГВРС, на жалбоподателя е отпусната сумата от 3867,54 лв. Видно от изготвената и приложена по делото от административния орган Работна справка тази сума е формирана по следния начин: За месец ноември 2022 г. на В. има начислено, но неизплатено брутно трудово възнаграждение в размер на 1084,08 лв., като дружеството-работодател реално му е изплатило сумата от 1586 лв. бруто за месец ноември, което се удостоверява с фиш за заплата и банкови извлечения. За декември месец 2022 г. има начислено, но неизплатено брутно трудово възнаграждение в размер на 2670,07 лв. За януари месец 2023 г. има начислено, но неизплатено брутно трудово възнаграждение в размер на 2670,08 лв. До началото на месец ноември на служителите е изплащано трудовото възнаграждение. Съответното гарантирано вземане за трудовото възнаграждение според ответника е: за месец ноември 2022 г. – 1084,08 лв., за месец декември 2022 г. - 1950,00 лв., за месец януари 1950,00 лв.

Съгласно заповедта за прекратяване на трудовия договор на жалбоподателя се дължи изплащане на обезщетение по чл. 224, ал. 1 и чл. 220, ал. 1 КТ. В работната справка, изготвена от органите на НОИ, тези обезщетения в размер съответно на 1525,76 лева и 5340,16 лева, са вписани, но не са изплатени. С оглед на това, гарантираното вземане е определено в размер на 4984,08 лв., от която сума са удържани осигурителни вноски за сметка на жалбоподателя в общ размер от 686,81 лв., което включва вноски за ДОО – фонд „Пенсии“, фонд „Общо заболяване и майчинство“, фонд „Безработица“ за първа, втора и трета категория труд в общ размер от 417,67 лв., както и за ДЗПО в универсален пенсионен фонд за първа, втора и трета категория труд в общ размер от 109,65 лв., както и сума в общ размер от 159,49 лв. за НЗОК. От общия размер на гарантираното плащане, доколкото същото замества дължимото трудово възнаграждение, са приспаднати дължимите от жалбоподателя суми за осигурителни вноски и за данък по ЗДДФЛ, като финално е определена сумата от 3867,54 лв., която според разпореждането подлежи на изплащане от Фонда като гарантирано вземане.

От правна страна:

Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 26 ЗГВРСНР, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице с правен интерес от обжалване, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Разпореждането е издадено от компетентен орган по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР, в законоустановената форма, без съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и съобразяване с целта на закона.

В жалбата се твърди съществено нарушение на административнопроизводствените правила поради това, че справката по образец по чл. 4 от Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя /НРНИРСОИГВНР/ не е била връчена на жалбоподателя, като така той не бил имал възможност да оспори

посочените в нея данни по реда на чл. 6 от НРНИРСОИГВНР. Като допълнителен порок в тази връзка се изтъква фактът, че такава справка изобщо не била издавана от работодателя, което водело до липса на мотиви на разпореждането поради неяснота на основанията за приемане на конкретния размер.

Административната процедура изисква от работодателя да издаде справка по чл. 4 НРНИРСОИГВНР, като служителите имат право да я обжалват, за което работодателят уведомява контролните органи на НОИ. Установено е по делото, че работодателят не е издал такава справка. Това обаче, както и административният орган правилно е приел, не следва да води до преклузия на правата на служителите, нито пък прави издаденото разпореждане незаконосъобразно, доколкото ответникът не би могъл да задължи работодателя да издаде този документ. Във връзка с това, контролните органи са извършили задължителната ревизия според Инструкция № 1 от 3 април 2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт /Инструкция №1/, като в хода на ревизията самостоятелно са изяснили фактите и обстоятелствата от значение за случая и са установили основанията и конкретните размери на трудовите възнаграждения и обезщетения и са ги отразили в изготвената от тях работна справка, която замества справката от работодателя. По отношение мотивите и основанията за издаване на разпореждането по делото се установява, че административният орган в хода на ревизията е събрал разчетно-платежни ведомости, фишове за заплати, извлечения от банкови сметки; направил е справка в информационната система на НОИ – регистър „Трудови договори“, както и в „Регистър на осигурените лица“ и регистър „Приходи“ и е провел обективно, всестранно и пълно изследване на фактите и обстоятелствата по случая с цел обезпечаване правата на лицата с право на гарантирано вземане, като на тези основания и така мотивиран е изготвил справка с данните за правоимащите лица, на която се основава и разпореждането. Във връзка с извършената ревизия и резултатите от проверката е съставен и задължителният Констативен протокол с № КВ-5-21-01384741/27.06.2023 г., съдържащ подробно изложение на заключенията на административния орган, направени въз основа на събраните.

В допълнение, по делото не са спорни начислените от работодателя, но неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения по основание и размер, както са установени от контролните органи на НОИ и отразени в разпореждането, а единствено е спорен крайният размер на гарантираното вземане, подлежащ на изплащане от Фонда, така че неиздаването на справка от работодателя не е нарушило по никакъв начин правата на жалбоподателя. С оглед гореизложеното, съдът намира, че не е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което да налага отмяна на административния акт.

Неоснователни са и наведените от жалбоподателя доводи за неправилно приложение на материалния закон и несъобразяването на административния акт с целта на закона. Жалбоподателят е възприел напълно погрешно тълкуване на разпоредбите на ЗГВРСНР, като от изложението в жалбата е видно, че се бъркат брутни и нетни суми /за което мотиви са изложени във фактическата част на решението/, както и неправилно се тълкува формирането на общия размер на гарантираното вземане. Според чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 ЗГВРСНР са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36

календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6 ЗГВРСНР. Законът обаче не предвижда всички дължими от работодателя суми да се заплащат от Фонда и именно поради тази причина регламентира максимален размер на гарантираните вземания, който може да се различава от реално дължимия. Работниците и служителите съгл. чл. 30 от ЗГВРСНР имат възможност да претендират частта от начисленото, но неизплатено трудово възнаграждение, която не е гарантирана от Фонда, в производството по несъстоятелност. В този смисъл са напр. Решение № 9827 от 17.07.2020 г. по адм. д. № 1988/2020 г., VI отд. на ВАС; Решение № 5724 от 12.05.2021 г. по адм. д. № 2660/2021 г., VI отд. на ВАС и др.

Според чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР максималният месечен размер на гарантираните вземания се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване /ЗБДОО/ и не може да бъде по-малък от две и половина минимални работни заплати, установени за страната към датата на вписване на решението в търговския регистър. С чл. 15, ал. 2 ЗБДОО за 2023 г. е определен максимален размер от 1950 лв. Решението на СГС е вписано през 2023 г., така че приложим е този максимален месечен размер на гарантираното вземане, както ответникът е приел, макар част от вземанията на жалбоподателя да са за 2022 г., когато максималният размер на обезщетението съгл. ЗБДОО е бил по-нисък.

Така в разпореждането правилно е определен общият размер на гарантираното вземане, както следва: за месец ноември 2022 г. - начислено, но неизплатено брутно трудово възнаграждение в размер на 1084,08 лв. При приложение на чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР във връзка с чл. 15, ал. 2 ЗБДОО максималният размер на гарантираното вземане за този месец може да бъде 1950 лв. Начисленото, но неизплатено от работодателя трудово възнаграждение е под максималния размер на гарантираното вземане, така че ще бъде изплатено изцяло; за декември месец 2022 г. има начислено, но неизплатено брутно трудово възнаграждение в размер на 2670,07 лв. Отново се прилага чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР във връзка с чл. 15, ал. 2 ЗБДОО. Размерът на начисленото от работодателя, но неизплатено трудово възнаграждение надвишава максималния размер на гарантираното вземане от 1950 лв. и следователно ще бъде изплатен максималният размер от 1950 лв.; за януари месец 2023 г. има начислено, но неизплатено от работодателя брутно трудово възнаграждение в размер на 2670,08 лв., като за този месец се отнася същото като за месец декември.

Основният спор между страните касае дължимостта от Фонда на обезщетенията по чл. 224 и ал. 220, ал. 1 КТ, които не са калкулирани в общия, подлежащ на изплащане от Фонда, размер на гарантираното вземане. Според жалбоподателя поне обезщетението за неспазено предизвестие следвало да се изплати в месец февруари и да бъде добавено към общия размер на гарантираното вземане, защото компенсирало работната заплата.

Според чл. 228, ал. 3 КТ обезщетенията по този раздел, в който са включени двете процесни обезщетения, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. В случая обезщетението по чл. 224 КТ, както и това по чл. 220, ал. 1 КТ, са наистина дължими според чл. 228, ал. 3 КТ до края на месец февруари 2023 г., като се начисляват с последната работна заплата, т.е. заедно с начисленото, но неизплатено трудово възнаграждение за месец януари. При определяне размера на гарантираното плащане, когато той се формира от начислено, но неизплатено трудово

възнаграждение, както и от различни по основание обезщетения, се прилага чл. 10, ал. 4 НРНИРСОИГВНР, според който при определяне на ограничения размер на гарантираното вземане по чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР се вземат предвид на първо място трудови възнаграждения; на второ - парични обезщетения по КТ, върху които се дължат осигурителни вноски; на трето - други парични обезщетения по КТ; на последно място - парични обезщетения по чл. 40, ал. 5 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/. Това означава, че ако начислено, но неизплатено трудово възнаграждение се кумулира с обезщетение по чл. 224 или чл. 220, ал. 1, както е в случая, първо се изплаща трудовото възнаграждение до максималния гарантиран размер от 1950 лв., а ако то е под този размер, се допълва с част от сумата за обезщетението до достигане на максималния размер. В случая начисленото, но неизплатено брутно трудово възнаграждение надхвърля максималния размер от 1950 лева на гарантираното вземане и затова обезщетенията по чл. 224 и чл. 220, ал. 1 КТ остават неизплатени от Фонда, доколкото същите са част от общата сума, дължима от работодателя за месец януари. Разликата между максималния размер на гарантираното вземане и общия размер на начисленото, но неизплатено брутно трудово възнаграждение, както и спорните обезщетения могат да бъдат претендирани според чл. 30 ЗГВРСНР в производството по несъстоятелност на дружеството-работодател, в което работниците и служителите са привилегирован кредитор от 5-ти ред според чл. 136, ал. 1, т. 5 Закона за задълженията и договорите. С оглед гореизложеното, административният орган правилно е приложил материалния закон и правилно е определил размера на подлежащото на изплащане гарантирано вземане, включително и по отношение на удържаните от общата брутна сума осигурителни вноски и такива за данъци, дължими на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 12, ал. 1, във връзка с чл. 24 и чл. 42 от ЗДДФЛ.

В жалбата са наведени доводи за несъобразяване на акта с целта на закона с оглед на факта, че ЗГВРСНР цели да гарантира изплащането, както на трудово възнаграждение, така и на обезщетенията. При положение, че обезщетението за неспазено предизвестие винаги се начислява с последната работна заплата, в случая то няма как да бъде заплатено от Фонда, защото при сбор с работната заплата се надхвърля максималният размер на гарантираното вземане. Според ЗГВРСНР Фондът изплаща вземания в гарантирания, а не в пълния размер, което е съобразено с Директива 2008/94/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател, както и с практиката на СЕС, например Решение на Съда на ЕС от 18 април 2013г. по дело C-247/12, М..

С оглед на изложеното, настоящият състав намира, че административният орган е спазил процесуалните и материални законови изисквания, от което следва, че разпореждането е валидно и законосъобразно, а жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ /НЗПП/. Предвид повдигнатото от жалбоподателя възражение за прекомерност и като се има предвид сложността на спора, размерът на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде уважен в неговия минимум за сумата от 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК Административен съд -

София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на А. В. В. срещу Разпореждане № 4505-40-184 от 13.07.2023 г., издадено от директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“.

ОСЪЖДА А. В. В., с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: